

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie ze skargi C. L.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie w sprawie o sygn.
III AUa 1440/22,

przy udziale Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Apelacyjnego w Krakowie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 22 sierpnia 2025 r.,

odrzuca skargę.

[D.Z.]

UZASADNIENIE

W dniu 15 lipca 2025 r. C. L. (dalej: „skarżący”) reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata wniósł do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w Krakowie skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie III AUa 1440/22, toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie. Pismem z 28 lipca 2025 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie przekazał ww. skargę do rozpoznania Sądowi Najwyższemu. W przedmiotowej skardze skarżący wniósł o:

1. orzeczenie, że sprawa zalegająca w Sądzie Apelacyjnym w Krakowie sygn. ACa 1440/22 nie jest rozpoznana bez nieuzasadnionej zwłoki;

2. wyznaczenie Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie rozsądnego terminu rozpoznania sprawy;
3. zasądzenie dla skarżącego kwoty 10 000 zł.

W uzasadnieniu skargi wskazano, że wyrok Sądu Okręgowego w pierwszej instancji zapadł 30 czerwca 2022 r., a apelacja skarżącego do Sąd Apelacyjny trafiła 22 sierpnia 2022 r. Dalej zamieszczono następujące fragmenty: „Jest to niewątpliwie tak długotrwałe postępowanie, iż kwalifikuje się jako nieuzasadniona zwłoka w rozumieniu krajowej skargi na opieszałość postępowania, prowadzone do polskiego systemu prawnego wskutek wyroku Trybunału Strasburskiego w sprawie Kudła przeciwko Polsce. Również w rozumieniu art. 6 EKPCZ kwalifikuje się jako naruszenie prawa do uzyskania orzeczenia w rozsądnym terminie”; „sprawa ma ważki charakter dla emeryta, który w przyszłym roku osiągnie wiek 80 lat życia i żyje z bardzo skromnej emerytury, której podwyżkę wymusił dopiero orzeczeniem SO o podwyższeniu jej”; „skarżący z racji swego życia w bardzo skromnych warunkach i podeszłego wieku uważam, że jest nie szanowany przez wymiar sprawiedliwości i wręcz ma obawy, czy dożyje zakończenia sprawy”.

W nawiązaniu do powyższych uwag wskazano jeszcze, że z tytułu sygnalizowanej przewlekłości zasadna jest kwota 10 000 zł.

Na końcu wreszcie podano: „po stronie skarżącego nie zachodzą żadne okoliczności opóźniające rozpoznanie sprawy i istniejące opóźnienie jest wynikiem systemowej dysfunkcjonalności wymiaru sprawiedliwości, w tym zakresie stwierdzonej w wyroku ETPCZ w sprawie Rutkowski przeciwko Polsce”.

W piśmie z 21 lipca 2025 r. stanowiącym odpowiedź na skargę Prezes Sądu Apelacyjnego w Krakowie wniesiono o oddalenie skargi, a w przypadku jej uznania – o przyjęcie mniejszej kwoty odszkodowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora

i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Według art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

Mając na względzie powyższe regulacje, Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że skarga spełnia tylko wówczas wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość, jeśli skarżący wniesie żądanie o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie, którego skarga dotyczy, a ponadto w uzasadnieniu skargi szczegółowo określi, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Bez podania powyższych okoliczności nie jest możliwa merytoryczna ocena skargi.

Przekładając powyższe na realia przedmiotowej sprawy, należy podkreślić, że skarżący w treści skargi co prawda wysunął żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania, jednakże nie przytoczył żadnych okoliczności, które by je uzasadniały, tj. nie podał, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy. Tego rodzaju informacji nie zawierają z pewnością wysunięte przez niego twierdzenia, z których wynika, że „kwalifikuje się jako nieuzasadniona zwłoka w rozumieniu krajowej skargi na opieszałość postępowania,

prowadzone do polskiego systemu prawnego w skutek wyroku Trybunału Strasburskiego w sprawie Kudła przeciwko Polsce, (...), czy w rozumieniu art. 6 EKPCZ kwalifikuje się jako naruszenie prawa do uzyskania orzeczenia w rozsądnym terminie” oraz, że „jest wynikiem systemowej dysfunkcjonalności wymiaru sprawiedliwości, w tym zakresie stwierdzonej w wyroku ETPCZ w sprawie Rutkowski przeciwko Polsce”.

Z tego powodu Sąd Najwyższy uznaje, że wniesiona skarga, ze względu na brak uzasadnienia żądania skargi, nie może być uznana za skargę spełniającą wymogi ujęte w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07; 16 kwietnia 2024 r., I NSP 211/23).

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, orzeka jak w sentencji postanowienia.

Zarazem Sąd Najwyższy zauważa, że zgodnie z poczynionymi ustaleniami 22 lipca 2025 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie zwrócił na konto wpłacającego opłatę od skargi w kwocie 200 zł jako nienależnie uiszczoną.

[D.Z.]

[a.ł]